

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 22. junija 2016*

„Pritožba — Znamka Evropske unije — Figurativna znamka, ki vsebuje element CVTC — Zahtevi za podaljšanje, vloženi za del proizvodov ali storitev, za katere je znamka registrirana — Dodatni rok — Uredba (ES) št. 207/2009 — Člen 47 — Načelo pravne varnosti“

V zadevi C-207/15 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 4. maja 2015,

Nissan Jidosha KK s sedežem v Jokohami (Japonska), ki jo zastopata B. Brandreth, barrister, in D. Cañadas Arcas, odvetnica,

pritožnica,

druga stranka v postopku:

Evropski urad za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopata D. Hanf in A. Folliard-Monguiral, agenta,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça (poročevalec), predsednik senata, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits, sodniki, in M. Berger, sodnica,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 17. marca 2016

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 S pritožbo družba Nissan Jidosha KK (v nadaljevanju: Nissan) predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 4. marca 2015, Nissan Jidosha/UUNT (CVTC) (T-572/12, neobjavljena, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2015:136), s katero je to zavrnilo njeno tožbo zaradi

* Jezik postopka: angleščina.

razveljavitve odločbe prvega odbora za pritožbe Urada Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 6. septembra 2012 (zadeva R 2469/2011-1) v zvezi z zahtevo za podaljšanje registracije figurativne znamke EU CVTC (v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

Uredba št. 207/2009

- 2 Člen 46 Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL L 78, str. 1) v različici, ki se uporablja za ta primer, naslovljen „Trajanje registracije“, določa:

„Blagovne znamke EU se registrirajo za obdobje desetih let od datuma vložitve prijave. Registracija se lahko podaljša v skladu s členom 47 za nadaljnja desetletna obdobja.“

- 3 Člen 47 te uredbe, naslovljen „Podaljšanje“, določa:

„1. Registracija blagovne znamke EU se podaljša na zahtevo imetnika blagovne znamke EU ali katere koli osebe, ki jo imetnik izrecno pooblasti, pod pogojem, da so pristojbine plačane.

2. Urad obvesti imetnika blagovne znamke EU in vse osebe z registrirano pravico na blagovni znamki EU o poteku trajanja registracije v ustreznem roku pred potekom. Urad ni odgovoren, če se ti podatki ne preskrbijo.

3. Zahtevo za podaljšanje je treba oddati v roku šestih mesecev, ki se izteče na zadnji dan meseca, v katerem varstvo preneha. Tudi pristojbine se plačajo v tem roku. Če do tega ne pride, se zahteva lahko vložijo in pristojbina plača v nadaljnjih šestih mesecih po datumu iz prvega stavka, pod pogojem, da se v tem nadaljnjem obdobju plača dodatna pristojbina.

4. Če se vložijo prijave ali plača pristojbina le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana blagovna znamka EU, se registracija podaljša le za to blago ali storitve.

5. Podaljšanje začne veljati od datuma, ki sledi dnevu, na katerega se izteče obstoječa registracija. Podaljšanje se registrira.“

- 4 Člen 48 te uredbe, naslovljen „Sprememba“, določa:

„1. Blagovna znamka Skupnosti se v registru ne spreminja v obdobju trajanja registracije ali njenega podaljšanja.

[...]“

- 5 Člen 50 Uredbe št. 207/2009, naslovljen „Odpoved“, določa:

„1. Blagovni znamki EU se lahko imetnik odpove za vse ali le nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana.

2. Odpoved Uradu pisno prijavi imetnik znamke. Učinkovati začne, ko se vpiše v register.

[...]“

6 Člen 81 te uredbe, naslovljen „Vrnitev v prejšnje stanje“, določa:

„1. Prijavitelj ali imetnik znamke blagovne znamke EU ali katerakoli druga stranka v postopku pred Uradom, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka, na podlagi zahteve ponovno pridobi pravice, če to neupoštevanje na podlagi določb te uredbe neposredno povzroči izgubo katerekoli pravice ali pravnega sredstva.

2. Zahteva mora biti vložena v pisni obliki v roku dveh mesecev od prenehanja vzroka za neupoštevanje časovnega roka. Zamujeno dejanje je treba opraviti v tem roku. Zahteva je dopustna le v enem letu po izteku neupoštevanega roka. V primeru, da zahteva za podaljšanje registracije ni oddana ali pristojbina za podaljšanje ni plačana, se od enoletnega obdobja odšteje nadaljnje obdobje šestih mesecev iz člena 47(3), tretji stavek.

[...]“

Uredba (ES) št. 2868/95

7 Pravilo 30 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1 str. 189), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 355/2009 z dne 31. marca 2009 (UL L 109, str. 3) (v nadaljevanju: izvedbena uredba), naslovljeno „Podaljšanje registracije“, določa:

„1. Zahteva za podaljšanje vsebuje:

[...]

(c) če se podaljšanje zahteva le za del blaga in storitev, za katere je znamka registrirana, navedbo razredov blaga in storitev, za katere se podaljšanje zahteva ali tistih razredov ali tistega blaga in storitev, za katere se podaljšanje ne zahteva, razvrščene po razredih Nicejske klasifikacije, pri čemer pred vsako skupino stoji številka razreda klasifikacije, v katero spada ta skupina blaga ali storitev, skupine pa so navedene po vrstnem redu razredov te klasifikacije.

2. Pristojbine, ki se plačajo po členu 47 uredbe za podaljšanje znamke Skupnosti, obsegajo:

(a) osnovno pristojbino;

(b) razredno pristojbino za vsak razred, ki presega tri razrede na seznamu razredov, za katere se zahteva podaljšanje;

in

(c) če je to primerno, dodatno pristojbino za zapoznelo plačilo pristojbine za podaljšanje ali zapoznelo vložitev zahteve za podaljšanje v skladu s členom 47(3) Uredbe, kot je določeno v Uredbi o pristojbinah.

[...]

5. Če zahteva za podaljšanje ni vložena ali je vložena po izteku roka, predvidenega v tretjem stavku člena 47(3) Uredbe, ali če pristojbine niso plačane oziroma so plačane šele po izteku zadevnega roka ali če pomanjkljivosti v tem roku niso odpravljene, Urad odloči, da je registracija prenehala, ter o tem obvesti imetnika znamke EU.

[...]“

Dejansko stanje in sporna odločba

- 8 Kot je razvidno iz točk od 1 do 13 izpodbijane sodbe, je družba Nissan 23. aprila 2001 vložila zahtevo za registracijo znamke EU pri EUIPO. Znamka, katere registracija se je zahtevala, je ta figurativni znak:

- 9 Proizvodi, za katere se je zahtevala registracija znamke, spadajo v razrede 7, 9 in 12 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.
- 10 Zadevna znamka je bila registrirana 29. oktobra 2003 za proizvode iz teh treh razredov.
- 11 EUIPO je 27. septembra 2010 obvestil družbo Nissan, da je treba to znamko podaljšati pred 23. aprilom 2011.
- 12 Družba Nissan je 27. januarja 2011 od EUIPO zahtevala podaljšanje te znamke za del proizvodov, ki jih je zajemala registracija, in sicer tiste iz razredov 7 in 12.
- 13 EUIPO je 9. maja 2011 obvestil družbo Nissan, da je bilo podaljšanje zadevne znamke vpisano v register blagovnih znamk Evropske unije 8. maja 2011 za proizvode iz razredov 7 in 12 in da je iz tega registra izbrisal proizvode iz razreda 9.
- 14 Družba Nissan je 14. in 22. julija ter 1. avgusta 2011 od EUIPO zahtevala, naj proizvode iz razreda 9 vključi v podaljšanje te znamke.
- 15 EUIPO je z odločbo z dne 26. avgusta 2011 zavrnilo zahtevo družbe Nissan.
- 16 Družba Nissan je 29. avgusta 2011 od EUIPO zahtevala razveljavitev te odločbe.
- 17 Z odločbo z dne 28. septembra 2011 je oddelek za upravljanje znak potrdil to odločbo z dne 26. avgusta 2011.
- 18 Družba Nissan je 25. novembra 2011 pri EUIPO na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 vložila pritožbo zoper to odločbo oddelka za upravljanje znamk.
- 19 Prvi odbor za pritožbe EUIPO je to pritožbo s sporno odločbo zavrnil. V bistvu je ocenil, da zahteva za podaljšanje zadevne znamke za proizvode iz razredov 7 in 12 pomeni odpoved tej znamki v smislu člena 50 Uredbe št. 207/2009, kar zadeva proizvode iz razreda 9. Ta odbor je, ob tem da je poudaril, da glede na to, da je EUIPO registriral delno podaljšanje te znamke in o tem obvestil družbo Nissan, kar je imelo učinek *erga omnes*, menil, da zaradi pravne varnosti družba Nissan ne more preklicati svoje odločitve, da ne bo podaljšala zadevne znamke za nekatere proizvode.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 20 Z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložena 21. decembra 2012, je družba Nissan predlagala razveljavitev sporne odločbe.
- 21 V utemeljitev svoje tožbe je družba Nissan navajala en tožbeni razlog, in sicer v bistvu kršitev členov 47 in 50 Uredbe št. 207/2009.
- 22 Splošno sodišče je v točkah od 26 do 30 izpodbijane sodbe presodilo, da je EUIPO napačno enačilo zahtevo za delno podaljšanje, ki jo je vložila družba Nissan, z odpovedjo znamki v smislu člena 50 Uredbe št. 207/2009 za proizvode iz razreda 9.
- 23 Kljub temu je Splošno sodišče v točkah od 34 do 50 izpodbijane sodbe presodilo, da ta ugotovitev v tem primeru ne more privedi do razveljavitve sporne odločbe, saj je EUIPO na podlagi člena 47 Uredbe št. 207/2009 utemeljeno podaljšalo zadevno znamko le za proizvode iz razredov 7 in 12.
- 24 Splošno sodišče je torej zavrnilo edini tožbeni razlog družbe Nissan in zato tožbo v celoti.

Predlogi strank

- 25 Družba Nissan Sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo in sporno odločbo razveljavi ter EUIPO naloži plačilo stroškov.
- 26 EUIPO Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in družbi Nissan naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 27 V utemeljitev pritožbe družba Nissan navaja dva razloga, in sicer kršitev člena 47 oziroma člena 48 Uredbe št. 207/2009.

Trditve strank

- 28 V prvem pritožbenem razlogu družba Nissan Splošnemu sodišču očita presojo, da člen 47 Uredbe št. 207/2009 izključuje zaporedne zahteve za podaljšanje znamke EU. Družba Nissan navaja, da noben element besedila tega člena ne nasprotuje tem zahtevam, poleg tega pa jih lahko utemeljujejo legitimni razlogi. Po mnenju te družbe ta člen na splošno dovoljuje podaljšanje take znamke pred iztekom dodatnega roka iz člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009 (v nadaljevanju: dodatni rok).
- 29 V zvezi s tem družba Nissan navaja, prvič, da je posledica razlage Splošnega sodišča ta, da imetniki znamk EU, ki si prizadevajo za upoštevanje prvotnega roka iz člena 47(3), prvi stavek, Uredbe št. 207/2009, nimajo na voljo dodatnega roka in da se daje prednost tistim, ki lahko plačajo znesek dodatne pristojbine, ki je potreben v primeru podaljšanja v okviru dodatnega roka.
- 30 Družba Nissan navaja, drugič, da stališče Splošnega sodišča dejansko pomeni to, da se zahteva za delno podaljšanje enači z odpovedjo v smislu člena 50 Uredbe št. 207/2009 za proizvode, ki niso zajeti s to zahtevo, čeprav pogoji iz tega člena niso izpolnjeni.
- 31 Tretjič, Nissan trdi, da dejstvo, da imetniki znamk EU jasno in nedvoumno predložijo zahtevo za delno podaljšanje, ne pomeni, da pričakujejo, da bodo njihove nadaljnje zahteve za podaljšanje, vložene v dodatnem roku, zavrnjene, saj je EUIPO v takih okoliščinah že vsaj dvakrat dopustil zaporedne zahteve za podaljšanje.

- 32 Četrtrič, družba Nissan poudarja, da pravilo 30, točka 5, Uredbe št. 2868/95, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 355/2009, dopušča delno podaljšanje znamke EU v celotnem času trajanja dodatnega roka ob plačilu ustreznih pristojbin za različne zadevne proizvode. Po mnenju te družbe ni razloga, ki bi upravičeval razlikovanje med takim primerom in podaljšanjem te znamke z zaporednimi zahtevami za delno podaljšanje.
- 33 Petič, družba Nissan trdi, da načelo pravne varnosti ne nasprotuje temu, da se zahteva za podaljšanje znamke EU dopolni v dodatnem roku. Navaja, da bi bila pravna varnost tretjih ogrožena le, če bi EUIPO napačno enačil zahtevo za delno podaljšanje z odpovedjo, tako da bi svojo odločbo glede zahteve za delno podaljšanje registriral pred iztekom dodatnega roka.
- 34 EUIPO odgovarja, da je Splošno sodišče pravilno razlagalo in uporabilo člen 47 Uredbe št. 207/2009.
- 35 V utemeljitev svojega stališča EUIPO navaja, da je iz besedila člena 47(3), prvi in drugi stavek, Uredbe št. 207/2009 jasno razvidno, da morajo biti pogoji, ki se zahtevajo za podaljšanje znamke EU, načeloma izpolnjeni v prvotnem roku šestih mesecev pred iztekom obdobja varstva. Zato meni, da je kasnejše podaljšanje te znamke v dodatnem roku izjemno, kar naj bi potrjevalo tako dejstvo, da je zakonodajalec Unije to podaljšanje pogojil s plačilom dodatne pristojbine, kot njegove posledice za evropski sistem znamk.
- 36 V tem kontekstu EUIPO navaja, da so v skladu s členom 47(5) Uredbe št. 207/2009 znamke EU retroaktivno podaljšane z datumom poteka registracije. Zato naj register znamk EU ne bi vedno dosledno odražal stopnje varstva, ki ga ima znamka, zaradi česar naj se gospodarski subjekti ne bi mogli z gotovostjo prepričati glede obstoja in obsega registriranih izključnih pravic. Ker možnost za podaljšanje znamke EU v dodatnem roku ustvarja povečano stopnjo pravne negotovosti, naj bi bilo treba člen 47(3), tretji stavek, te uredbe razlagati ozko.
- 37 Poleg tega EUIPO meni, da se v primeru, ko je „popolna“ zahteva za podaljšanje, ki izpolnjuje dva kumulativna pogoja iz člena 47(1) Uredbe št. 207/2009, vložena v zgoraj navedenem prvotnem roku, čeprav se ta zahteva nanaša le na del proizvodov, za katere je bila registrirana znamka EU, člen 47(3), tretji stavek, te uredbe ne sme uporabiti, saj se začne z dikcijo „če do tega ne pride“.
- 38 Poleg tega EUIPO meni, da imetniki znamk EU glede na člen 47(4) Uredbe št. 207/2009, kadar vložijo tako zahtevo za delno podaljšanje, implicitno izjavljajo, da ne želijo podaljšati varstva, ki jim ga daje njihova znamka, za preostale proizvode. Glede tega EUIPO navaja, da taka razlaga ne privede do tega, da se zahteva za delno podaljšanje obravnava kot odpoved v smislu člena 50 te uredbe, saj ta začne učinkovati z datumom izjave o odpovedi in njenim naknadnim vpisom.
- 39 Poleg tega EUIPO poudarja, da če zahteva za delno podaljšanje ni pomanjkljiva, ni dolžan čakati na iztek dodatnega roka zaradi registracije in objave zahteve za podaljšanje znamke EU, ki je bila pravočasno vložena le za nekatere proizvode. Nasprotno, v skladu s členom 47(5) Uredbe št. 207/2009 naj bi bil dolžan tako ravnati.
- 40 EUIPO tudi poudarja dejstvo, da imata registracija delnega podaljšanja in zlasti potek registracije znamke EU za proizvode, za katere podaljšanje ni bilo zahtevano, učinek *erga omnes*. EUIPO navaja, da čeprav morajo na podlagi člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009 pristojni organi in javnost vedeti, da je taka znamka lahko podaljšana v dodatnem roku, pa ne morejo pričakovati, da bo znamka EU, ki je bila veljavno podaljšana samo deloma, potem razširjena na druge proizvode.

Presoja Sodišča

- 41 Prvič, treba je ugotoviti, ali, kot je presodilo Splošno sodišče, člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 nasprotuje temu, da se v dodatnem roku iz tretjega stavka te določbe predloži zahteva za podaljšanje, ki zajema nekatere razrede proizvodov in storitve, za katere je bila znamka EU registrirana, kadar je bila zahteva za podaljšanje glede drugih razredov proizvodov in storitev, zajetih z isto znamko, predložena predhodno, in sicer v roku iz prvega stavka te določbe.
- 42 Glede tega je treba poudariti, da je v točki 38 izpodbijane sodbe Splošno sodišče presodilo, da „[...] iz besedila [člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009] in natančneje iz dikcije „če do tega ne pride“ izhaja, da je možnost vložitve zahteve za podaljšanje po poteku prvotnega obdobja pogojena s tem, da v tem obdobju ni bila predložena zahteva za podaljšanje“ in da „lahko, ker mora torej načeloma priti do zahteve za podaljšanje v prvotnem obdobju, imetnik znamke ali katera koli druga oseba, ki jo ta izrecno pooblasti, zgolj izjemoma, konkretno, če v prvotnem obdobju ni bila predložena nobena zahteva, predloži to zahtevo v dodatnem obdobju ob plačilu dodatne pristojbine“.
- 43 Treba je poudariti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso formulacija določbe prava Unije, ki se uporablja v eni od jezikovnih različic, ne more uporabljati kot edina podlaga za razlago te določbe oziroma glede tega ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Določbe prava Unije je treba namreč razlagati in uporabljati enotno, ob upoštevanju različic v vseh jezikih Unije. Če se med jezikovnimi različicami besedila zakonodaje Unije pojavijo razlike, je treba zadevne določbe razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del so (glej sodbo z dne 9. aprila 2014, GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 44 V zvezi s tem je treba poudariti, da se besedilo člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 v francoski jezikovni različici, ki jo je Splošno sodišče obravnavalo v izpodbijani sodbi, glasi: „la demande de renouvellement est à présenter dans un délai de six mois expirant le dernier jour du mois au cours duquel la période de protection prend fin. Les taxes doivent également être acquittées dans ce délai. À défaut, la demande peut encore être présentée et les taxes acquittées dans un délai supplémentaire de six mois prenant cours le lendemain du jour visé dans la première phrase, sous réserve du paiement d'une surtaxe au cours dudit délai supplémentaire.“
- 45 Vendar je treba ugotoviti, da se nekatere jezikovne različice člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009 razlikujejo od besedila, povzetega v prejšnji točki te sodbe, saj ne uporabljajo dikcije „če do tega ne pride“, na katero se je Splošno sodišče oprlo v točki 38 izpodbijane sodbe, niti ne uporabljajo podobne dikcije.
- 46 Za ponazoritev, nemška jezikovna različica določa: „[d]er Antrag und die Gebühren können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten nach Ablauf des in Satz 1 genannten Tages eingereicht oder gezahlt werden, sofern innerhalb dieser Nachfrist eine Zuschlagsgebühr entrichtet wird“, nizozemska jezikovna različica določa: „[de] indiening van de aanvraag en de voldoening van de taksen kunnen nog binnen een extra termijn van zes maanden na het verstrijken van de in de eerste zin genoemde termijn geschieden, tegen betaling van een toeslag binnen deze extra termijn“, portugalska jezikovna različica določa: „[o] pedido pode ainda ser apresentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses, a contar do dia seguinte ao referido na primeira frase, sob reserva do pagamento de uma sobretaxa no decurso desse prazo suplementar“, finska jezikovna različica pa določa: „[h]akemus voidaan kuitenkin vielä esittää ja maksut suoritetaan kuuden kuukauden lisämääräajan kuluessa, joka alkaa ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettun päivän jälkeisenä päivänä, jos mainitun määräajan kuluessa suoritetaan lisämaksu“.
- 47 V vsakem primeru iz dikcije „če do tega ne pride“ v francoski jezikovni različici te določbe ni mogoče jasno in nedvoumno sklepati, da je zahteva za podaljšanje znamke EU lahko v dodatnem roku predložena zgolj izjemoma, če prej nobena druga taka zahteva ni bila predložena.

- 48 Nasprotno, besedilo člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009 v vseh jezikovnih različicah, ki so bile povzete v prejšnji točki, nakazuje na to, da je zakonodajalec Unije predložitev zahteve za podaljšanje znamke EU v dodatnem roku pogojil le s plačilom dodatne pristojbine, kar je, kot je generalni pravobranilec podaril v točki 56 sklepnih predlogov, edini element, ki omogoča razlikovanje med zahtevo za podaljšanje, vloženo v teh okoliščinah, in zahtevo, vloženo v prvotnem roku šestih mesecev.
- 49 Poleg tega, v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče nakazalo v točki 39 izpodbijane sodbe, in v nasprotju z navedbami EUIPO splošna sistematika člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 ne postavlja pod vprašaj te razlage.
- 50 V zvezi s tem je treba zlasti poudariti, da se v skladu s členom 47(4) te uredbe, če se vložijo zahteve za podaljšanje le za del proizvodov ali storitev, za katere je registrirana znamka EU, registracija podaljša le za to blago ali storitve, medtem ko člen 47(5) te uredbe določa, da podaljšanje začne veljati od datuma, ki sledi dnevni, na katerega se izteče registracija zadevne znamke, in da se registrira.
- 51 Treba je ugotoviti, da iz teh določb ne izhaja, da bi bilo prepovedano, da se v rokih iz člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 vložijo zahteve za podaljšanje znamke EU, ki so časovno razporejene in se nanašajo na različne razrede proizvodov ali storitev.
- 52 Poleg tega cilji Uredbe št. 207/2009 potrjujejo razlago, da je treba te zahteve za podaljšanje dopustiti, če so vložene pred potekom dodatnega roka.
- 53 V zvezi s tem je treba, tako kot generalni pravobranilec poudarja v točki 65 sklepnih predlogov, ugotoviti, da je namen Uredbe št. 207/2009, s tem da predvideva možnost, da se kontinuirano zahteva podaljšanje registracije znamke EU za deset let, in s tem da v tem okviru določa dva zaporedna roka, v katerih je mogoče to podaljšanje zahtevati v skladu s členoma 46 in 47 te uredbe, da glede na gospodarsko pomembnost varstva, ki ga dajejo znamke EU, olajša ohranitev izključnih pravic imetnikov teh znamk.
- 54 V zvezi s tem je treba poudariti, da, tako kot je razvidno iz obvestila Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnem odboru in Odboru regij z dne 24. maja 2011, naslovljenem „Proti enotnemu trgu pravic intelektualne lastnine – Spodbuda kreativnosti in inovativnosti za to da se Evropi omogoči gospodarska rast, ustvarjanje kakovostnih delovnih mest in prvovrstnih proizvodov in storitev“(COM(2011) 287 final), (str. 7), varstvo znamk spodbuja investicije v kakovost proizvodov in storitev, zlasti v sektorjih, ki so močno odvisni od podobe znamke in zvestobe potrošnikov.
- 55 Uresničevanje tega cilja v okviru Uredbe št. 207/2009 je prav tako potrjeno z dejstvom, da mora EUIPO v skladu s členom 47(2) te uredbe imetnika blagovne znamke EU in vse osebe z registrirano pravico na blagovni znamki EU pravočasno obvestiti o poteku trajanja registracije. Poleg tega lahko na podlagi člena 81 te uredbe imetnik znamke EU, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogel upoštevati časovnega roka, kar zadeva EUIPO, ponovno pridobi pravice na podlagi zahteve, vložene najkasneje v roku enega leta po izteku neupoštevane roka.
- 56 Drugič, treba je obravnavati vprašanje, ali razlogi pravne varnosti, ki so povezani z učinkom *erga omnes* registracije zahteve za delno podaljšanje znamke EU od datuma, ki sledi dnevni, na katerega se izteče registracija te znamke, nasprotujejo zaporednim zahtevam za podaljšanje, ki so obravnavane v tem primeru, kot je Splošno sodišče presodilo v točkah 40 in 41 izpodbijane sodbe in kot navaja EUIPO.
- 57 V zvezi s tem zadošča navedba, da ta ugovor temelji na napačni predpostavki, da naj bi iz člena 47(4) in (5) Uredbe št. 207/2009 izhajala ne le obveznost EUIPO, da registrira zahtevo za delno podaljšanje pred iztekom dodatnega roka, temveč tudi nezmožnost EUIPO, da v primeru registracije take zahteve namesto izbriše nekaterih razredov proizvodov in storitev iz registra predvidi informativne ukrepe, ki omogočajo ohranitev pravic imetnikov znamk EU in pravic tretjih.

- 58 Iz vseh prej navedenih preudarkov izhaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 in načelo pravne varnosti nasprotujeta predložitvi zahteve za podaljšanje, ki se nanaša na nekatere razrede proizvodov ali storitev, za katere je bila registrirana znamka EU v dodatnem roku, kadar je bila zahteva za podaljšanje, ki se nanaša na druge razrede proizvodov in storitev, ki jih zajema ista znamka, predložena prej, in sicer v roku, ki je določen v prvem stavku te določbe.
- 59 Zato je treba ugoditi prvemu pritožbenemu razlogu, in ne da bi bilo treba preizkusiti drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 48 Uredbe št. 207/2009, razveljaviti izpodbijano sodbo.

Tožba pred Splošnim sodiščem

- 60 V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločitve Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje. Tako je v obravnavani zadevi.
- 61 V zvezi s tem je iz točk od 41 do 58 te sodbe ter točk od 26 do 30 izpodbijane sodbe razvidno, da je edini razlog družbe Nissan v utemeljitev tožbe na prvi stopnji, in sicer v bistvu kršitev členov 47 in 50 Uredbe št. 207/2009, utemeljen in da je zato treba razveljaviti sporno odločbo.

Stroški

- 62 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da Sodišče, če je pritožba utemeljena in če samo dokončno odloči v sporu, odloči tudi o stroških.
- 63 V skladu s členom 138(1) istega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi njegovega člena 184(1), se plačilo stroškov na predlog naloži neuspehi stranki.
- 64 Ker je družba Nissan predlagala, naj se plačilo stroškov naloži EUIPO, in ker ta s predlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov postopka na prvi stopnji v zadevi T-572/12 in pritožbenega postopka.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- 1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 4. marca 2015, Nissan Jidosha/UUNT (CVTC) (T-572/12, neobjavljena, EU:T:2015:136), se razveljavi.**
- 2. Odločba prvega odbora Evropskega urada za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 6. septembra 2012 (zadeva R 2469/2011-1) v zvezi z zahtevo za podaljšanje registracije figurativne znamke Evropske unije CVTC se razveljavi.**
- 3. Evropski urad za intelektualno lastnino poleg svojih stroškov nosi stroške, ki jih je družba Nissan Jidosha KK priglasila v zvezi s postopkom na prvi stopnji v zadevi T-572/12 in pritožbenim postopkom.**

Podpisi